

Hồ Tĩnh Tâm

Thoang thoảng hương trầm

Nộp xong báo cáo quân lực, dù anh Thức giữ thế nào, tôi cũng nằng nặc đòi trở về ngay D bộ. Vớ được khẩu đại liên đuôi cá với mấy thùng đạn đầy óc nóc, tôi mừng trời chết. Tiểu đoàn đang thiếu hỏa lực. Còn lạc ư ? Lạc thế nào được ! Tôi đã xuôi ngược cánh đồng năng này hàng mấy chục lần. Vậy mà tôi lạc.

Số là giữa đường trời sập tối, lại mắc mưa. Nhanh như trở bàn tay, thoát một cái, bốn bề tối hù tối hịt, không còn biết đông tây nam bắc gì ráo. Mấy tay trinh sát dạy tôi, nào là xem sao Bắc đẩu, nào là xem vết rêu trên thân cây...

Nhưng mờ mịt như vậy, sao đâu mà xem. Bốn bề là đồng nước lênh láng, cây đâu mà xem. Đành phải bơi hủ họa tới tới về phía mà tôi nhắm là hướng D bộ đóng. Bơi tận mạng mà vẫn cứ nước là nước. Đồng Tháp ời là Đồng Tháp. Con cớ này, coi chừng sáng mai phơi lưng cho trực thăng nó rửa.

May quá. Le lói một ánh lửa chập chờn kia rồi. Đích là lửa bếp chứ không phải lửa đèn. Mà lửa bếp thì đích thị là dân, là người ngay. Thám báo, biệt kích, chúng đầy nhóc ba lô đồ ăn, đâu cần nhóm bếp. Hơn nữa, đây lại là vùng giải phóng. Đi riết nộp báo cáo, tôi chỉ sợ mỗi thứ lửa thuốc lập lòe.

Lính tráng là chúa hay hút thuốc nhất trần đời. Gặp lửa thuốc, một là quân ta, hai là quân nó. Phải cân trọng cái chỗ đội nón, lơ mơ là mất đầu như chơi.

Nhờ ánh lửa le lói chớp tắt, tôi cặp được vào cánh rừng tràm. Giờ chỉ còn mỗi việc là áp sát mục tiêu phát lửa. Bỏ bèn chỉ cái việc sơ đẳng ấy của con nhà lính. Không đầy mười phút, tôi đã phát hiện cái chòi thoi loi giữa một đám tràm bầu gộc, trên một gò đất nhỏ. Buộc cẩn thận chiếc xuống vào gốc tràm, tôi thu mình quan sát thật kỹ bốn bề. Không một ngọn gió. Cả cánh rừng tràm im phắc. Khắc khoải tiếng bìm bịp gọi bạn. Vầy thì yên tâm xung quanh không có ai. Giờ phải mò lên gò. Ngặt nỗi mình đi chân đất, coi chừng đạp nhầm rấn rít - nhất là rấn hổ mai hoa thì có mà ra ma. Nước ngập trắng băng thế này, rấn rít bò lên gò nhiều phải biết. Nhưng chẳng lẽ thu lu mãi dưới xuống, chịu trận cơn mưa đêm sắp ập xuống lần nữa. Trời còn đen kịt vầy đây, lại hơi nước lạnh thon thót, cảm bằng sắp sập mưa lần nữa là cái chắc. Mình mảy lại ướt nhẹp, run lập cập tận phèo phổi như vầy, ngồi một chỗ chịu đời gì thấu.

Tôi liều mình xách khẩu K2 nhồi lên gò, khom người đi thấp từng bước một, thận trọng tiến nhập cái chòi chim, hết như kiểu đi điều nghiên bót giặc.

Cha trời! Trên chòi, không hiểu cơn có làm sao, lại có người con gái vận đồ đen, tóc dài, đang ngồi xé từng nhúm thuốc mìn claymo, đun nấu thức gì đó, đang sôi lục ục trong cái soong nhỏ. Tôi giả tiếng chuột chít chít rượt cắn nhau. Lập tức bộ đồ đen quay phắt lại, chìa họng súng carbin đen ngòm xuống đất.

Tôi lặng lẽ vòng qua phía bên kia quan sát. Cái chòi trông hươu trông huếch. Đồ đạc chỉ vồn vện có cái bông lếp xẹp, may bằng vải không thấm nước. Vầy là đảng mình. Thiên nga phượng hoàng thì nó phải có máy bộ đàm. Tôi chu mồm giả tiếng cú, cú lên mấy tiếng. Bộ đồ đen lại quay phắt lại, chìa lăm lăm nòng khẩu carbin đen ngòm xuống đất. Chừng đã đủ thời gian cho cô ta tỉnh táo, tôi mới gọi nhỏ bằng tiếng Bắc (để cô ta yên tâm tôi là người

đăng mình). "Cô Ba ơi ! Tôi là giải phóng. Tôi lạc đường".

Sau ba lần kêu nhỏ, mỗi lần cách nhau cả phút, tôi khoác chéo khẩu tiểu liên ra sau lưng, đứng thẳng lên, giơ cả hai tay lên trời. Người áo đen, tóc dài, rõ là có gan cóc tía. Cô biểu tôi đu cây tràm mà leo. Chừng đầu tôi vừa lú ngang sạp chòi, cô biểu tôi đứng yên đó để cô kiểm tra. Một tay thọc cò súng chĩa vào ngực tôi, một tay thọc vào ngực tôi, cô móc hết những gì có trong túi áo của tôi ra ngoài. Xong xuôi, cô khéo léo lột cây K2 tôi đeo sau lưng, cẩn thận bấm băng đạn vượt ra, giắt luôn vào cạp quần. Rồi cô biểu tôi lột nốt túi đạn bên sườn. Xong xuôi chừng ấy việc, cô biểu tôi leo cao thêm chút nữa để cô khám xét cả lưng tôi, cả túi quần tôi. Rồi cô ra lệnh: "Leo lên !".

- Thông cảm hén anh Ba ! Luật cảnh giác chiến trường mà !

Tôi nheo mắt nhìn cô, nói găm găng:

- Vừa đói vừa lạnh, đang muốn chết quách cho rồi, thông với chả cảm.

Cô áo đen, tóc dài nở nụ cười tròn ồm lúm đồng tiền, quăng cho tôi cái khăn gà ma, biểu tôi ngồi sát vào cột chòi mà lau cho khô bớt người.

- Anh giải phóng tù binh của em, cứ phải ngồi đấy mà đợi. Em có cháo đang nấu nè ! Nhưng phải đợi chị Hai quay về mới được ăn. Mà anh có xoa thêm dầu chống muỗi không ? Muỗi cỏ đốt nhoi nhói, đừng có cào tróc da, mung mủ ghen !

Chừng cả "thế kỷ" bị ngồi tù treo góc chòi, chị Hai mới chịu về. Chị lục vắn: E trưởng, E phó của tôi là ai ? Chính ủy E của tôi là ai ? D trưởng của tôi tên gì ? Tôi quen ai ở trạm phẫu tiên phương ? Quen ai ở trạm giao liên nào ?... Thôi thì cứ bắn xà ngẫu cả lên. Chừng cảm thấy đã quá đủ để tin tưởng, chị Hai phẩy tay, tuyên bố tòa tha bổng, cho phép húp chung ca cháo nóng với quân mình.

Ba chúng tôi chuyển nhau ca cháo, vừa thổi hít hà vừa húp soàm soạp.

Loáng cái, ca cháo đã hết veo, còn trơ cái dĩa ca bóng loáng. Bấy giờ chị Hai

mới đồng dạc tuyên bố, cho phép tôi được thay tạm cái áo rộng thùng thình của chị, dưới sự giúp đỡ đuổi muỗi của cô Sáu (tên cô áo đen, tóc dài). Cái áo ngó rộng vậy mà tôi mặc vẫn chật cứng. Sau khi đã cười chán chê cái cảnh tôi bị giam chặt ních trong chiếc áo cánh của phụ nữ, chị Hai giả làm bộ lập nghiêm, lệnh cho tôi phải day mặt ra ngoài, để cô Sáu giúp đuổi muỗi cho chị Hai thay áo. Chị ta cũng ướt mềm như tôi.

Quả là cánh lính bao giờ làm lính cũng non, nhưng làm tham mưu con cũng già. Sau một hồi tán gẫu chuyện nên mở mặt trận ở đâu để như thằng sư 7 vô tròng, để gỡ sạch mấy cái chi khu gai mắt đang còn lại trong vùng. Tham mưu tham tướng đã đời, chị Hai phân công: "Thằng Ba nằm góc đó. Coi chừng vừa ngủ vừa cảnh giới. Động tĩnh gì thì lay con Sáu. Nột lăm mới được bắn. Kê thằng Ba là con Sáu. Bay trong thành mới ra làm giao liên, nằm ngủ không được mớ thấy chuột cắn gót chân mà la trời, nghe chưa ? Hai đứa bay tưởng tượng có sợi chỉ ở giữa, đứa nào làm đứt, kỷ luật đứa đó. Phần tao, án ngữ bên này. Tao mắc tật hay ngủ quên, hai đứa cấm ăn gian, cấm lợi dụng tình huống nhen !".

Thiệt cả đời tôi chưa bao giờ được nằm kê người đẹp trong thành mới ra sát rạt như lần đó. Lại còn đắp chung tấm vải dù rần rì. Hơi hướm người trong thành cứ xộc thẳng vô lỗ mũi, không tài nào chợp nổi hai con mắt vốn đôi ngủ triền miên. Vậy mà người trong thành lâu lâu lại hỏi thì thầm: "Phải rần lục đang huýt gió hôn anh Ba ? Phải tiếng đầm già vè vè hôn anh Ba ? Phải rần bò sột soạt dưới đó hôn anh Ba ?"... Chị Hai coi bộ nghe đầy lỗ tai, chịu hết xiết, gắt: "Hôn hoài ! Hôn hoài hà ! Thì rần bò chớ sao ! Coi chừng nó mở cho một miếng, nhớ đời bây giờ !".

Trần trọc cả đêm, sáng ra, chừng mặt trời đã xỏ sâu từng sợi nắng vô chòi, cả ba chúng tôi vẫn còn nằm nường. Nhất là tôi, tôi giả đồ nằm im khe vì sợ. Sợ gì ư? Ràng ràng là cô Sáu đang ôm tôi, đang gác vắt chân qua bụng tôi

mà ngủ ngon lành. Lúc chị Hai rút tấm vải dù, thấy tôi nằm xuội lơ như đứa chết rồi, chị đưa một ngón tay lên miệng, nhấp nháy một bên mắt:

- Cấm đụng cựa làm nó giật mình. Nó xé rào, để đó tao kỷ luật, cấm nó không được lấy đứa nào khác làm chồng.

Đến chiều, khi chỉ hướng cho tôi về D bộ, chị Hai tư lệnh, chị Hai quan tòa của tôi, làm như vô tình, hỏi:

- Đêm qua thằng Ba có hửi thấy hương gì thoang thoảng không nè ?

Tôi đang ráng vắt cái đầu mù mẫm, tìm cách trả lời cho ý vị, cho ra vẻ văn chương chút đỉnh, cô Sáu áo đen, tóc dài, cô Sáu người trong thành mới ra, đã toét miệng cười, tròn ồm chiếc lúm đồng tiền:

- Sáu biết rồi ghen chị Hai ! Hương trầm thoang thoảng chứ gì ! Đúng hương trầm ngay phóc, há chị Hai ?!

Truyện ngắn của Hồ Tĩnh Tâm

Nguồn: thanhvien.com.vn

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 24 tháng 10 năm 2004